

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת ויגש תשפ"ה / גיליון מס' 138

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זיע"א
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בנמ':

דף יד.

"לא כחל ולא שרק ולא פרכוס ויעלת חן"

הגמרא מספרת השבוע: כשסמכו את רבי זירא להורות, שרו לו חביריו "לא כחל ולא שרק ולא פרכוס", כלומר, דומה הוא לכלה נאה שאינה צריכה לקישוטים, כך היה רבי זירא, לבוש בבגדים פשוטים, התנהגותו צנועה, ולמרות זאת שמו נישא בהערצה בפי כל

אכן, אדם שמכיל בתוכו, חכמה, טוב לב, ויראת שמים, ובעיקר צניעות, אינו צריך לשום סממן חיצוני כדי שיעריכוהו כראוי. הוא המכובד, באמת.

'יוסף' כך כינו בעגה ירושלמית מתוקה את ר' יוסף אייכלר ז"ל, האיש שללא פרסומת וללא אור זרקורים הציל אלפים ברוחניות ובגשמיות. בבחרותו ייסד ארגוני נוער כדי להציל צעירים ירושלמיים מנשירה לרחוב, כשגולת הכותרת היתה הקמת 'שיבת המתמידים', שעם הזמן התפתחה והייתה לקהילה נודעת. מלבד זאת, במלחמת השחרור רץ תחת שריקות פגזים כדי לספק אוכל ליושבי המקלטים, שיקם את בית היתומים 'דיסקין', תמך כלכלית באלפי משפחות נזקקים, ובה בעת הוא עצמו התהלך בצידי דרכים וברח מכל פרסום. הוא לא הופיע אפילו באירועים של המוסדות שהקים וטיפח, אך גדולי הדור וגם 'עמך' הכירו בו כאיש מעלה. האלפים שליווהו למנוחות הוכיחו שלמרות הצטנעותו, הציבור הכיר היטב את האיש שחי את חייו למען הזולת

איך זה קשור אלינו?

את ההערכה האמיתית נקבל בעקבות מעשינו, בשום אופן לא בעקבות המעמד או הפרסומת [העצמית...] שלנו

יום שבת

השבוע למדנו בנמ':

דף טז.

"כיון שהגיע חצות לילה רוח צפונית מנשבת בו והיה מנגן מאליו"

הגמרא מתארת השבוע את סדר יומו העמוס של דוד מלך ישראל: עם אור בוקר היו נכנסים אליו חכמי ישראל כדי לתאר את המצב הכלכלי הקשה השורר בעם, המלך הורה להתייעץ עם אחיתופל, להימלך בסנהדרין, ואף לשאול באורים והתומים. העיסוק בצרכי הציבור גזל נחת רב מזמנו, ומתי יעסוק בתורה? על כך מספרת הגמרא: 'שעון מעורר' ייחודי היה לדוד המלך: כינור היה תלוי מעל מיטתו, וכשהרוח המנשבת באמצע הלילה הייתה מנשבת בין מיטתו, מנגינה קסומה היתה נשמעת, ומעירה את המלך שהתגבר לקום ולעסוק בתורה עד אור הבוקר

דוד המלך מחייב את כולנו: מישהו מאיתנו עסוק יותר ממנו? כנראה שלא, ואם הוא מצא את הזמן ללמוד, על אחת כמה וכמה אנו 'העוסקים'

איש עסקים עשיר נכנס לקבל את ברכתו של הרבי האמרי אמת', בתוך הדברים שאלו הרבי האם הוא קובע זמן ללימוד, והאיש נאנח: "רבי, לאכול אין לי זמן, אז ללמוד?!" אלא שהרבי לא וויתר: "ובאמת אינך אוכל?"; "אני חוטף ואוכל" - השיב האיש, והרבי השיב מיניה וביה: "גם אני לא ביקשתי יותר מזה, תחטוף ותלמד...!".

איך זה קשור אלינו?

גם אם אנו עוסקים, אם רק נתעקש נמצא זמן ללימוד תורה, ולומדי הדף יוכיחו..

ליל שבת

השבוע למדנו בנמ':

דף טז:

"שופטים לכל שבט ושבט"

הגמרא השבוע לומדת מפסוקים שישנה מצווה מיוחדת למנות שופטים לכל שבט בנפרד

רבי יונה מוצבך, מקימה של ישיבת קול תורה, מבאר מצווה זו: דיני התורה ניתנו מרועה אחד - תורה אחת לכל ישראל, אמנם, לכל שבט וקהילה ישנה צורה מיוחדת לקיום התורה, לפיכך זקוקה כל קהילה לשופט משלה ושוטר משלה, שרק הוא יוכל להכין לייחודיותה.

עם ישראל מורכב מעדות וגוונים, ומורכבותו היא שלמותו; הוא חייב את שמירת המנהגים הייחודיים, את ההלכות החסידיים, את דקדוקי ההלכה הבריסקאיים, ואת החמימות המזרחית, מכולם יחד נוצרת התופעה המופלאה ששמה 'עם ישראל'

בעיצומה של סערת המלחמה נקלעו קצינים של כמה חילות למקום אחד, התעורר וויכוח, כשכל אחד מהם מנסה למקם את עצמו כחשוב ביותר; הטייס טען כי שליטתו מהאוויר היא זו שמאפשרת את קידום הכוחות, הטנקיסט השיב: "לולי התקדמנו לא היה שום כיבוש", קצין המודיעין גם הוא טען לכתר, הרי אי אפשר לזוז בלי הידיעות שהוא מספק. בלהט הוויכוח נקלע למקום המפקד העליון, וכשהבין על מה המהומה דפק על השולחן והכריז: "החשוב ביותר", הכריע, "הוא הניצחון במלחמה. וכל אחד מכם מוביל אליו"

איך זה קשור אלינו?

מי החשוב ביותר? הספדי? הליטאי? שמה החסידי? התשובה היא אחת, החשוב ביותר הוא כבוד ה' וכל אחד מביא לכך בדרכו הוא

